

မြတ်ဗွင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြတ်ဗွင်

နန်းရှိလာ

ရန်ကြီးအောင်

နင်သိထားဖို့ တစ်ခုလိုတာက လောကကြီးမှာ ဆင်နဲ့ မိန်းမများ ဟာ သူတို့ ကို အနာတရ လုပ်ထားသူကို ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်မရဘူး ဆိုတာကိုပါ။

ဒါကြောင့် နင့်ကိုငါ ဘယ်တော့မှ မေ့မရဘူး၊ အမြဲသတိရနေတယ်။

ဟုတ်တယ်... ငါ့ကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်ထားတဲ့ နင့်ကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ကို ငါ့နှလုံးခုန်သံစဉ် မပျောက်သရွေ့ သတိရနေတယ်။

ခု နင်ဘယ်ရောက်တယ်၊ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်၊ အဲ ... နင်ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ နင်ဟာ နန်းရှိလာဆိုတဲ့ ငါ့ဆီကို လာတွေ့မှာ ပါ၊ ဟုတ်တယ် ... နင်ငါ့ကို မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ တွေ့ကို တွေ့ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါပစ်ခွင်းလိုက်တဲ့ မြားဟာ နင့်နှလုံးသားဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်သွားနေပြီဆိုတာကို ကိုယ့်လက်ကိုယ် ယုံကြည်တဲ့ မုဆိုးလို ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်နေလို့ ပါပဲ ရန်ကြီးအောင်။

ဟုတ်တယ် ... ငါ ပစ်ခွင်းလိုက်တဲ့ အချစ်မြားဟာ နင့်နှလုံးသားကို တည့်မတ်စွာ ခွင်းလိုက်နိုင်မှာ ပါ ။

ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါမျှော်နေတယ်။ ရန်ကြီးအောင် ...

ကျားနဲ့ ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့သလို နင်နဲ့ ငါနဲ့ လဲ...

အင်း ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ...

ငါနိုင်ရမှာ ပါ။

နင့်ကို မနိုင်ရင်လေ...ငါ ... ငါ ...

အခန်း(၁)

နင်နဲ့ ငါ ယှဉ်ပြိုင်မှုက ကျောင်းတော်ကတည်းကနော်။ ကျောင်းတော်က ရန်စလို့ ဆိုရမယ်။

တောင်ကြီးက ပြောင်းလာတဲ့ ငါဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးလို့ နာမည်ရတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ကျောင်းသူသစ်အနေနဲ့ ရောက်လာတယ်။

အဲသည် ကျောင်းဟာ အတော်တွေကို အတန်းသပ်သပ်ထား၊ အညံ့တွေကို အတန်းသပ်သပ်ထားတဲ့ ကျောင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး သူငယ်တန်းကနေစပြီး အတန်းစဉ် တက်သွားတဲ့ ကျောင်းမျိုးဖြစ်လို့ နင်နဲ့ ငါ ဆုံခွင့်ရတာ။ လိုအပ်တဲ့ အတန်းမှာ ကျောင်းသားအသစ်ကို လက်ခံလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်စာတော်တဲ့ နင်နဲ့ တောင်ကြီးကျောင်းမှာ တော့ စာအတော်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ငါနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုက စတင်လာတယ်နော်။

ဆယ်တန်းရောက်မှ နင်နဲ့ ငါတွေ့ကြတာဆိုတော့ နင်နဲ့ ငါဟာ ငယ်ကျွမ်းဆွေ မဟုတ်ဘူး ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခန်းတည်းသား သူငယ်ချင်းတွေနော်။

မှတ်မှတ်ရရ နင် ငါ့အသိအာရုံထဲ ဝင်လာတဲ့ နေ့ကို ဒီနေ့အထိ မေ့
ပျောက်လို့ မရနိုင်အောင်ပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ငါတို့ အတန်းကို အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမ မလာဘူး။ အစားဝ
င်တဲ့ ဆရာလည်း မရှိတဲ့ နေ့ပဲ။

ဆရာမရှိဘူးဆိုတော့လည်း ကြောင်မရှိတဲ့ အရပ်က ကြွက်တွေလို
ပေါ့။ ကျွီ ... ကျွီ ... ကြွကြွနဲ့ စကားတွေ ပြောကြ၊ စကြ ပြောင်ကြပေါ့၊
ဒါသဘာဝပဲလေ။

ငါက ငါစိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းကို ငါ့ဘေးနားက သူငယ်ချင်းဆီ
မှာ စပ်စုတယ်။

"သုံးလပတ်တုန်းက ဒီအတန်းမှာ ပထမ ဘယ်သူရသလဲ"

"ရန်ကြီး"

"ဘာရယ်"

နင့်နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။

"ဪ ... သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက ရန်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အပြ
ည့်အစုံက ရန်ကြီးအောင်တဲ့ "

"ရန်ကြီးအောင် ဟုတ်လား"

ငါနားထဲမှာ နင့်နာမည်ဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေတယ်။

"ဟုတ်တယ် ... သူက သိပ်တော်တာ၊ အတန်းအားလုံးမှာ လည်း သူ
အမှတ်ပေါင်းက အများ ဆုံးပဲ"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"ငါးရာသုံးဆယ့်ခြောက်"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလောက်များ "

ငါက လှောင်ရယ်, ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဆယ်တန်းကို အဲဒီတုန်းက သိပ္ပံ ဝိဇ္ဇာ ခွဲထားပြီး ခြောက်ဘာသာ သင်ရတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ခြောက်ရာမပြည့်သရွေ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မကြီးနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါးရာကို အနည်းငယ် ကျော်ရုံကျော်ခဲ့တဲ့ ငါဟာ နင့်ကို ကျော်လွန်ဖို့ အတွက် အများကြီး ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာတော့ ငါသိလိုက်ပြီ။

"အင်္ဂလိပ်စာ ဘယ်လောက်လဲ"

"ကိုးဆယ့်နှစ်"

"ဟင် ..."

နင်က အင်္ဂလိပ်စာအမှတ် တယ်ကောင်းပါလား။ နာမည်က ရန်ကြီး အောင်ဆိုတဲ့ မြန်မာ့ရာဇဝင်ထဲက အထင်ကရမြို့နာမည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူကများ ။

"သူ ဘယ်မှာ ထိုင်သလဲ"

သည့် ကျောင်းကို ရောက်တာ သုံးရက်မြောက်လောက်ပဲရှိသေးတာ ဆိုတော့ အတန်းသားတွေရဲ့ နာမည်နဲ့ ရုပ်သွင်ကို ငါမတွဲမိသေးဘူး။

"ဟာ ... ပြဿနာပဲ ... ဆရာမကြီး"

ငါ့အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ သူငယ်ချင်း နှင်းနှင်းအေးက နှုတ်မှ အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်တယ်။

တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလိုပါပဲ။ မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်လိုက်သလို ရှဲ့ခနဲ

ငြိမ်ကျသွားတဲ့ အတန်းသားအားလုံးဟာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြတယ်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ချစ်ရီဟာ မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ အတန်းထဲက စတိတ်ပေါ်ကို တက်လာတယ်။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး"

"စောစောက ဆူညံနေတဲ့ အတန်းဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အတန်းတစ်တန်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တပည့်တို့ နားလည်ရဲ့ လား"

"နားလည်ပါတယ်"

ကျောင်းသားတွေဘက်က အသံထွက်လာတယ်။

"ဟုတ်ပြီ ... မင်းတို့ ဟာ နားလည်လွယ်တဲ့ တပည့်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ဆရာမကြီး ယုံကြည်ပြီးသားပါ"

ဆရာမကြီးက စကားကိုဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး အတန်းကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။

ဆရာမကြီး၏ မျက်လုံးသည် စူးရှတောက်ပြောင်စွာဖြင့် အတန်းတစ်တန်းလုံးရှိ လူကုန်ကို အကဲခတ်ပြီးဖြစ်သွားသည် ။

တစ်တန်းလုံး အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်လျက် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲကြချေ။

"ဟုတ်ပြီ ... နာခံတတ်သော ခုလိုတပည့်မျိုးကိုမှ ဆရာမကြီးက နှုတ်ဆက်ချင်တာ၊ ကိုင်း ... ပြန်နှုတ်ဆက်ကြပါဦး"

"မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး"

"အေး ... မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့၊ ထိုင်နိုင်ပါပြီ"

ငါလည်း အသာထိုင်လိုက်တယ်၊ အခုမှ ပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တယ်။ ငါ

ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်ပေမယ့် ရိုသေထိုက်သူ ကိုတော့ ရိုသေပါတယ်။

"အခု ဘာအချိန်လဲ"

"အင်္ဂလိပ်စာအချိန်"

"အင်္ဂလိပ်စာဆရာ ခွင့်ယူထားတယ်၊ အခြားဆရာတွေလည်း မအား လို့ အစားမဝင်နိုင်ကြတဲ့ အခါမျိုးမှာ စကားတွေ များ နေမယ့်အစား အင်္ဂလိပ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားဘာသာရပ်တစ်ခုခု ကိုဖြစ်ဖြစ် ဖတ်နေကြမှ ပေါ့၊ ဒါမှ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမှာ ၊ ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲကလည်း နီးနေပြီ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆရာမကြီးက ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်တဲ့ ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ...

"မင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်ရေးဟာ သိပ်ညံ့တာပဲ၊ သတ်ပုံတွေလည်း မှား တယ်"

ငါ့အနေနဲ့ ဆရာမကြီးကို ငေးကြည့်မိတယ်။ ဆရာမကြီးဟာ သည် ကျောင်းကို ပြောင်းလာတာ နှစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ငါ ကျောင်းအပ်တဲ့ နေ့က သိခဲ့ရတယ်လေ။ အရင်ဆရာမကြီးက သက်ပြည့်ပ င်စင်ယူသွားလို့ သည် ဆရာမကြီး ရောက်လာတာတဲ့ ။

"ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ပြောစမ်း"

ဆရာမကြီးက တစ်တန်းလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

ငါတို့ အားလုံးက ...

"ဗယ်ဂျီတေးဘဲလ်"

တစ်တန်းလုံး ဖြေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘိုသံပေါက်နေတဲ့ ငါ့အသံဟာ အားလုံးထဲမှာ ကွဲလွဲစွာ ထွက်ပေါ်သွားပုံ ရတယ်။ ဆရာမကြီးရဲ့ ဝင်းဝင်းတောက်မျက်မှန်အောက်က စူးရှမှုမျက်လုံးအစုံဟာ ငါ့ထံကို ရောက်ရှိလာတယ်။

တစ်ဆက်တည်း လက်ညှိုးက ငါ့အပေါ် ကျရောက် လာပြီး

"စာလုံးပေါင်းပြပါ"

ငါလည်း မတ်တတ်ရပ် လက်ကလေး ပိုက်လို့ ပေါ့။ ဆရာ ရှေ့ရောက်သောတပည့်ရဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက်ရဲတင်းသူ ဖြစ်ပါစေ ရှိစမြဲပဲ။ ငါလည်း နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သည် စာလုံးလောက်ကတော့ စလွယ်လေးပဲ။

"ဗွီအီးဂျီအီးတီအေဘီအယ်လ်အီး ... ဗယ်ဂျီတေးဘဲလ်"

"မှန်တယ်"

ဆရာမကြီးက ပြောရင်း ငါ့ကို စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

"မင်းက ဟိုတစ်နေ့ကမှ အပ်တဲ့ ကျောင်းသူအသစ်ပဲ၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

ဆရာမကြီးက အဲသည် စကားကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြီး ငါ့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်တာ။ ငါကလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"နန်းရှီလာလို့ ခေါ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ နန်းရှီလာ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ငါးမျိုးရဲ့ အမည်ကို မြန်မာလို ပြောပါ"

ဆရာမကြီးက ဗဟု သုတအနေနဲ့ အက်ဆေးမှာ အသုံးဝင်နိုင်စေဖို့

ကြုံကြုံကံတုန်း ပညာပေးနေတာကို ငါနားလည်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် ...

"သခွားသီး"

ငါက ပြောလိုက်တော့ ဆရာမကြီးက မြေဖြူယူပြီး ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ ရေးချလိုက်တယ်။

ဆရာမကြီးလက်ရေးဟာ ပုံနှိပ်စာလုံးလိုပဲ ဝိုင်းစက်ညီညာနေတာကို ငါအားကျမိတယ်။ ငါ့လက်ရေးလှအောင် လေ့ကျင့်ရဦးမယ်။

"နောက်လေးမျိုး ဆက်ပြောပါဦး"

"ဂေါ်ဖီထုပ်"

"ဟုတ်ပြီ"

"ဘူးသီး"

"ဆက်ပြော"

"အာလူး"

"ဟုတ်ပြီ ... နောက်တစ်မျိုးပဲ ကျန်တယ်"

"ချဉ်ပေါင်ရွက်"

တစ်တန်းလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနှင့် ဆရာမကြီးနှင့် ငါ့ကို အာရုံစိုက်နေတယ်လေ။ အဲသည် အထဲမှာ ရန်ကြီးအောင်ဆိုတဲ့ နင့်ကို ငါမမြင်ရသေးဘဲနှင့် ခန့်မှန်းကြည့်နေတယ်။

"ကောင်းပြီ ... ဟင်းသီးဟင်းရွက်ငါးမျိုးကို ရပြီဆိုတော့ အဲဒီဟင်းသီးဟင်းရွက်ငါးမျိုးကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်တဲ့ လူ ရှေ့ကိုထွက်ခဲ့"

တစ်တန်းလုံး ကျောက်ဆစ်ရပ် ဖြစ်သွားတယ်။

"ကျွန်မ ပြောလို့ ရမလား"

ငါက ရဲတင်းစွာ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာမကြီးက လက်ကာပြီး ...

"နေ... နေ... မင်းထိုင်တော့ နန်းရှိလာ၊ ကျန်တဲ့ လူ ဖြေရမယ်"

အဲသည် အချိန်မှာ နောက်တန်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှေ့ကို ထွက်လာတယ်။

"ရန်ကြီးကွ"

ယောက်ျားလေးဘက်က အသံထွက်လာတယ်။ ငါလည်း သည် အချိန်မှာ နင့်ကို စပြီး ငါတွေ့ဖူးခြင်းပဲ။

အသားမဖြူမညို အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှာတံပေါ် ပေါ်နှင့် ပီရီသောနှုတ်ခမ်း၊ ကြံ့ခိုင်သောမေးရိုးနှင့် နင်ဟာ ယောက်ျားပီသသော လူချောစာရင်းဝင် လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

"အဲဒါ ရန်ကြီးအောင်"

နှင်းနှင်းအေးက ငါကြားရုံလေသံနှင့် ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

"အင်း ... အညာသားရုပ်"

ဘာကြောင့် ရယ် မသိဘူး။

နင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါ့မှာ အကောင်းမြင်ဝါဒ မရှိချင်ဘူး။ အသားဆွတ်ဆွတ်ဖြူတဲ့ ငါ့ထက်စာလျှင်တော့ နင်ဟာ အသားညိုသူအဖြစ် ငါက အညာသားလို့ တမင်ပြောပစ်တာ။ နှင်းနှင်းအေးက မကျေနပ်။

"ဖြူပါတယ်ဟယ်"

"ဟွန်း ... ဒီအသားများ ၊ လူပုံကိုက တိုက်ဂေါ်"

ငါ့အကြည့်က နင့်အပေါ်မှာ ဝန်တိုခြင်းတွေ ကျရောက်သွားတယ်။

ငါကငါ့ထက် စာတော်သူဆိုရင် ကြည့်မရတတ်တဲ့ ရောဂါရှိတယ်။

"မင်းနာမည်"

ဆရာမကြီးက အင်္ဂလိပ်လိုပဲ မေးတယ်၊ ဒါကို နင်က ပီသစွာနှင့် အင်္ဂလိပ်လို ...

"ရန်ကြီးအောင်"

"သိပ်ကို အတိတ်နိမိတ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ၊ ဟုတ်ပြီ ရန်ကြီးအောင် ... ပြောပါ"

"သခွားသီးကို ကျူကမ်းဘားလို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာမကြီး"

နင်က လက်ပိုက်ပြီး ရိုက်ရှိုးစွာ ဖြေတယ်။

ကြည့်စမ်း ...။

နင်ဟာ တော်ရုံလေ့လာထားရုံနှင့် မသိနိုင်တဲ့ အသီးကို သိနေတယ်။
ဆရာမကြီးကသာ သည် လိုအမေးအဖြေ လုပ်မည်မှန်းသိရင် ငါ့အခက်ခဲဆုံး အသီးအနှံတွေ စဉ်းစားပြီး ပြောမိမှာ အမှန်ပဲ။

"စာလုံးပေါင်းပြပါ ရန်ကြီးအောင်"

ဆရာမကြီးက ရန်ကြီးအောင်ဆိုတဲ့ စာလုံးကို သဘောတွေ့နေပုံရတယ်။

"စီယူစီယူအမ်ဘီအီးအာရ်(Cucumber)"

"မှန်တယ် ... ဆက်ပြောပါဦး ရန်ကြီးအောင်"

"ဂေါ်ဖီထုပ်ကို ကယ်ဘော့ချ်(Cabbage) ၊ စီအေဘီဘီအေဂျီအီး"

"မှန်တယ်"

"ဘူးသီးကို ဂျီအိုယူအာရ်ဒီ (Gourd) ဂေါက်ဒ်"

"ဘဲရီးဂွတ် (Very Good)"

"အလူးကို ပိုတေးတိုး၊ ပီအိုတီအေတီအို (Potato)"

"ဆက်ပြော ... ရန်ကြီးအောင်"

"ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ အာရ်အိုအက်စ်အီးအယ်လ်အယ်လ်အီး၊ အယ်လ်အီး
အေအက်ဖ် (Roselle Leaf) ရှိလဲလိမ့်"

"အားလုံးမှန်တယ်"

ယောက်ျားလေးတွေဘက်က လက်ခုပ်သံ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာတယ်

။

နင်က ရှက်ပြီးပြီးပြီး နင့်နေရာ နင်ပြန်သွားဖို့ စတိတ်ပေါ်က ဆင်း
လိုက်တော့ ...

"နေဦး ရန်ကြီးအောင်"

နင်က ဆရာမကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

"မပြန်နဲ့ ဦး"

နင် စတိတ်ပေါ် ပြန်တက်တယ်။

လက်ပိုက်တယ်။ နာခံရိုကျိုးသော တပည့်တစ်ဦး အနေအထားမျိုး န
င့်မှာ ရှိနေတယ်။

"နောက်ထပ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ငါးမျိုးရဲ့ နာမည်ကို မြန်မာလို ပြော

ပါဦး"

နင်က ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

"ငရုတ်သီး"

"ကြက်သွန်နီ"

"ကြက်သွန်ဖြူ"

"ကန်စွန်းရွက်"

"ခဝဲသီး"

နင်ပြောသမျှကို ဆရာမကြီးက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးချပြီး
အတန်းကို အကဲခတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ...

ငါ့ရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတယ်။ နင်ပြောသမျှကို ငါ လေးမျိုး
စလုံး ရပေမယ့် ခဝဲသီးကို ငါ မလေ့လာမိဘူး ထင်တယ်။

အဲသည် အချိန်မှာ ပဲ ဆရာမကြီးက...

"ကိုင်း... အခု ရန်ကြီးအောင် ပြောသွားတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို
အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်တဲ့ သူ ရှေ့ထွက်ခဲ့ပါဦး"

တစ်တန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ သူတို့ မျက်ဝန်းနဲ့ ဆရာမကြီးမျှ
က်ဝန်း ခလုတ်တိုက်မှာ ကို စိုးရိမ်တဲ့ အလား မျက်လွှာလေးတွေချ၊ ခေါ
င်းလေးတွေ အနည်းငယ် ငုံ့လျှိုးလျက် ရှိနေကြတယ်။

ဆရာမကြီး အကြည့် ငါ့ထံ ရောက်လာတယ်။

"နန်းရှိလာ"

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်"

ငါ မဝံ့မရဲ ဖြစ်ရပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ နင့်ကို ငါ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။

စတိတ်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ် လက်ပိုက်ပြီး...

"ငရုတ်သီးကို ချီလီ (Chilli)"

"ကြက်သွန်နီကို အွိုင်းနီးယန်း (Onion)"

"ကြက်သွန်ဖြူကို ဂါးလစ် (Garlic)"

"ကန်စွန်းရွက်ကို ဝါးတားဂရင်းလ် (Water Green)"

"ခဝဲသီး... ခဝဲသီးကို ကျွန်မ မသိဘူး ဆရာမကြီး"

"စဉ်းစားပါဦး"

"ကျွန်မ စဉ်းစားပါတယ်၊ မသိလို့ ပါ ဆရာမကြီး"

မသိတာကို ဟန်ဆောင်ပြီး ခွေးအကြီး လှည်းနင်းသလို ဝါးချတတ်တဲ့ ဝါသနာ ငါ့မှာ မရှိဘူး ရန်ကြီးအောင်။ ဒါကြောင့် ငါငြင်းပယ်လိုက်တယ်။

"အတန်းသားတွေ ဘယ်သူသိကြသလဲ"

အတန်းသားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပိုကျုံ့သွားသလိုပဲ ငါထင်လိုက်ရတယ်။

"ရန်ကြီးအောင်"

နင်နဲ့ ငါဟာ စတိတ်ခုံပေါ်ရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်စီမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေကြတယ်။

"ခင်ဗျာ"

"ခဝဲသီးကို အင်္ဂလိပ်လို မင်းပဲ အဖြေပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

နှင့်အကြည့်က ငါ့ဆီ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်လာတယ်။

အောင်နိုင်သူရဲ့ အကြည့်လားလို့ ငါစက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

"ရစ်ဂျီဂေါ့ဒါ (Riged gourd) လို့ လည်း ခေါ်ပါတယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ဘယ်ဂျီတေးဘဲလ်မားရီး (Vegetable marrow) လို့ လည်း ခေါ်ပါတယ်"

"မှန်တယ်... မင်းတော်တယ်"

အောင်နိုင်မှု သရဖူ ဆုလာဘ်ကိုနှင်ဆောင်းလိုက်ရပြီပေါ့ ရန်ကြီးအောင်။

ငါ့မျက်နှာပြင်တစ်ပြင်လုံး ထူပူသွားတာပဲ။ ဆရာမကြီးက ..

"ကျန်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ မရှက်ကြဘူးလား"

"အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ၊ ကြိုးစားကြဦး ... မင်းတို့ ဟာ ဆယ်တန်းရောက်နေပြီ၊ နေ့စဉ်သုံး အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေကို အင်္ဂလိပ်လို သိအောင် ကြိုးစားကြ... လေ့လာကြ၊ ဥပမာ သစ်သီးတွေ သားငါးတွေ၊ မြန်မာအစားအစာတွေပေါ့၊ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းတို့ အတန်းကို ဆရာမကြီး လာခဲ့ဦးမယ်၊ ကိုင်း ... ရန်ကြီးအောင်နဲ့ နန်းရှိလာ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်နိုင်ပါပြီ"

စတိတ်ပေါ်မှာ ဆင်းခဲ့တဲ့ နင်ဟာ ရင်ကော့ကောင်း ကော့နေလိမ့်မယ်။ အောင်နိုင်သူကို။

ငါကတော့ ရှုံးနိမ့်သူအဖြစ်နဲ့ ခြေလှမ်းမမှားအောင် မနည်း ဂရုစိုက်
ဆင်းလိုက်ရတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို မုန်းသွားတာပဲ ရန်ကြီးအောင်။

ငါ့ကို နိုင်တဲ့ သူ လောကမှာ မရှိစေရဘူး၊ နင့်ကို ငါနိုင်ရမယ်။ ဟုတ်
တယ်၊ နင့်ကို အမြဲနိုင်ရမယ်။ ငါအရင်ကြိုးစားတာထက် ပိုပြီးကြိုးစား
တော့မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်တယ် ရန်ကြီးအောင်။

အခန်း(၂)

"နန်းရှိလာ"

"ဗျာ"

"မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်သလဲ...နေမကောင်းဘူးလား"

ပါပါက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာဆိုတော့ ငါ့မျက်နှာပျက်နေတာကိုလည်း ချက်ချင်းသိတယ်လေ။

ငါ့ရင်ထဲမှာ အစာမကြေဘူး။ နင့်အပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေက အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ အရိပ်လို လိုက်ပါတုန်းပဲ။

"ကျောင်းမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ နန်းရှိလာ"

ပါပါနှင့် ငါက သားအဖ ဖြစ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းကြ တာဆိုတော့ ငါ့အနေနဲ့ ရင်ဖွင့်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။

"ဖြစ်ခဲ့တယ်"

"ဘာကိစ္စဖြစ်တာလဲ"

"ဒီနေ့ နန်းရှိလာ အရှက်ကွဲခဲ့တယ် ပါပါ"

ပါပါကပြီးပြီး ငါ့ရဲ့ ဝေဒနာကို ဖော့ပေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

"ဘယ်လောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မို့လို့ လဲ ရှိလာ၊ ပါပါ့ကို သေသေ

ချာချာ ရှင်းပြပါဦး"

"ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်စာအချိန်မှာ ဆရာမ မလာဘူး၊ ခွင့်ယူထားတယ်"

အစချီပြီး နင်နဲ့ ငါ ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ ခဝဲသီး တစ်လုံးတည်းနဲ့ ငါ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာတွေ ပါပျံ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

"ဆရာမကြီးက မိန်းကလေးတွေ ပိုကြိုးစားဖို့ လိုတယ်လို့ အပြောခံလိုက်ရတာ နန်းရှိလာတာမှာ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိမ့်သွားခြင်းပဲ ပါပါ။ သူ့ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး"

ပါပါကရယ်တယ်လေ။

"ပါပါကဘာရယ်တာလဲ၊ နန်းရှိလာဘက်က မနာဘူးလား"

"ဟား...ဟား... သမီး ရှိလာရယ်၊ ဒါများကွာ... အသေးအမွှားလေးပါ၊ ဒီအတွက်များ ဒီလောက်အထိ မျက်နှာညှိုးရတယ်လို့ ကွာ"

"နန်းရှိလာကို နိုင်တဲ့ လူမှ မရှိခဲ့ဘူးပဲ"

"ဟုတ်လား... အရင်က မရှိခဲ့ပေမယ့် အခုရှိ လာပြီလေ။ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလားအလာပဲ ရှိလာ"

ငါက မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ပျံ့ပါးကို ကြည့်တယ်။
။ တကယ်ဆို ပါပျံ့စကားကို ငါနားမလည်ဘူး။

"ဘယ်အရာမဆို ပြိုင်ဘက်ရှိမှ တိုးတက်တယ်၊ အခု ရှိလာမှာ ပြိုင်ဘက်ရှိ လာပြီ၊ ဒီပြိုင်ဘက်က ရှိလာထက် အင်အားတစ်ခုသာလွန်နေပြီဆိုတာ သေချာတယ်"

"အင်အား"

"ဟုတ်တယ်... လောလောဆယ်တော့ ဉာဏ်အင်အားပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဉာ

ဏ်အင်အား သာလွန်လို့ ရှိလာကို သူနိုင်သွားတာ၊ ဒါကို ရှိလာ သင်ခန်းစာ ယူရမယ်"

"ရက်စ် ပါပါ"

"ယောက်ျားဟာ မိန်းမထက် ခွန်အားမှာ သာလွန်တယ်ဆိုတာကို ပုံသေနည်းတစ်ခုမှ လိုက်ယူရမှာ မှန်ပေမယ့် ဉာဏ်ပိုကောင်းတယ်လို့ ရှိလာ မမှတ်ယူရဘူး"

"သူငယ်ချင်းတွေက ပြောပြောနေကြတယ်၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမမှာ ယောက်ျားတွေက ဉာဏ်ပိုကောင်းတယ်တဲ့ "

"ဉာဏ်ဆိုတာ ဝီရိယနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ် ရှိလာ၊ စာတစ်ပုဒ်ကို ငါးခေါက်ကျက်မှ ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ နောက်ထပ်သုံးလေးခေါက်ကျက်လိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်တဲ့ သင်ခန်းစာ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ရှိလာ ဘယ်နှခေါက် ကျက်လဲ"

"ဆယ်ခေါက်"

"အေး ... အဲဒါဝီရိယပဲ၊ ဝီရိယတဲ့ ဝါယမ စိုက်ထုတ်တာ ဉာဏ်ကောင်းစေခြင်းရဲ့ အဓိကသော့ချက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ထပ်ခါတလဲလဲ လေ့ကျင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ရှိလာ ကျက်ထားသမျှစာကို မေ့သွားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါပေမဲ့ ခဝဲသီးကို အင်္ဂလိပ်လို မလေ့လာခဲ့မိဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပြီ... ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်မှာ မြင်မြင်သမျှသော အစားအစာတွေ ရှိလာ အင်္ဂလိပ်လို လိုက်မှတ်ပေးတော့၊ ဒါလည်း ဝီရိယဆိုတဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုပဲ၊ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်သူအတွက် ဉာဏ်ရည်ဟာ အမြဲတမ်း ပြည့်ဖြိုးလျက်ပဲဆိုတာ ရှိလာ သဘောပေါက်တယ်နော်"

"ရက်စ်...ပါပါ၊ ဆိုးသင့်ခံ"

"အိုကေ... ဒါဖြင့် ဒီနေ့ကစပြီး ရှိလာတာ တောင်ကြီးကျောင်းတုန်းကလို စာအတော်ဆုံးသူ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့"

"ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ပါပါ"

နန်းရှိလာဆိုတဲ့ ငါ့ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိစေရဘူး၊ ရန်ကြီးအောင်။ နင့်ကို ငါနိုင်ရမယ်။

ငါ အမြဲ ပထမ ရရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါယှဉ်ပြိုင်တဲ့ လူဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ လူမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ခပ်ညံ့ညံ့လူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ အလုပ်ပဲ။

ငါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တတ်ဘူး။

"ကယ်ရီအွန်... နန်းရှိလာ၊ ပညာအရာ ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဆိုတာ ကောင်းသောယှဉ်ပြိုင်ခြင်း ဖြစ်လို့ ပါပါအားပေးတယ်"

"ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ ဆုလာဘ်ရှိတယ်နော် ပါပါ"

ပါပါက ရယ်သည် ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး ငါ့ကို ပါပါနှင့် မာမာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်လေ။

"ကိုင်း ... ပထမအစမ်းမှာ ပထမရရင် ရှိလာကို ပါပါဆိုင်ကယ် ဝယ်ပေးမယ်"

"ဘာ... ဘာရယ် ကိုကို"

မာမာက နားစွန်နားဖျား ကြားပြီး ငါ့အခန်းထဲ ရောက်လာတယ်လေ

"ဪ... ရှိလာ ပထမရခဲ့ရင် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောတာပါ ဒါလင်"

"ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးတာ အန္တရာယ် ဘယ်လောက်များ သလဲဆိုတာ ကိုကို မသိဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကိုကိုသမီးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကော ပြည့်သေးရဲ့ လား၊ တောင်ကြီးလိုနေရာမျိုးမှာ ဆိုင်ကယ် စီးတာက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"အေးပါကွာ... ကိုကိုက ဝယ်ရုံတင် ဝယ်ပေးထားမှာ ပါ ဒါလင်ရာ၊ ရှိလာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးတော့ စီးပေါ့... ဟုတ်လား။ ရှိလာကကော ဘာလိုချင်သေးသလဲဆိုတာ ပြောဦး "

"နန်းရှိလာ လောလောဆယ် လိုချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်ပါပါ"

"ဘာလဲ ရှိလာ... ပြော၊ ပါပါ ဝယ်ပေးမယ်"

"ရန်ကြီးအောင်ကို အနိုင်ရဖို့ "

"တော်သေးတာပေါ့... အနိုင်ရဖို့ ပါလို့ ၊ ပါပါက ရန်ကြီးအောင်ကိုများ ဝယ်ခိုင်းတာလားလို့ မျက်လုံးပြူးသွားတာပဲ"

"ဘယ်နှယ့်... ဒါ သားအဖ ပြောရမယ့်စကားလား... ကိုကိုနော်"

ပါပုရယ်သံက ငါ့အခန်းထဲမှာ ဟိန်းထွက်လာတယ်။ မာမာက မျက်စောင်းခဲလို့ ပေါ့။ ငါလည်း လိုက်ရယ်မိတယ်။

ငါက ရန်ကြီးအောင်ကို လိုချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ပါပါက ဝယ်ပေးချင် ဝယ်ပေးမယ့်အဖေမျိုးဟ။

ဒါပေမဲ့ ရန်ကြီးအောင်ဆိုတဲ့ နင်ဟာ ငွေနဲ့ ဝယ်ယူလို့ ရမယ့် ယောကျ်ားမျိုးဆိုရင် နင်နဲ့ ငါ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ငါအလိုအလျောက်

နုတ်ထွက်မိမှာ ကျိန်းသေတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ...

ငါဟာ အတတ်ပညာကို ငွေထက်မက မက်မောတန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ ပဲ ရန်ကြီးအောင်။

အခန်း(၃)

"ရန်ကြီးအောင်က အဘိုးနဲ့ နေတာ "

"ဘယ်မှာ နေသလဲ"

"ရန်ကင်းမှာ "

အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ၊ ပင်စင်စားတွေ နေတဲ့ ရန်ကင်းတိုက်ခန်းမှာ နေတယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ ဓနအင်အားကြွယ်ဝမှုကို ငါသဘောပေါက်သွားပြီ။

"သူ့အဘိုးက အငြိမ်းစား တိုင်းပညာရေးမှူးတစ်ယောက်"

"အင်း..."

ငါက စိတ်မဝင်စားသလို အင်း လိုက်တယ်။ ပညာတတ်မျိုးရိုးက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ နင်ဟာ ပညာကို မက်မောတဲ့ လူစားမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုပါဘူး။

"သူ့အမေက အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ဦးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆုံးသွားပြီ၊ သူ့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ ရန်ကြီးက မိထွေးနဲ့ မနေချင်ဘူးဆိုပြီး အဘိုးအဘွားနဲ့ နေတာ၊ ဒီကျောင်းမှာ ခြောက်တန်းက စနေတာ နှစ်တိုင်း တောက်လျှောက် ပထမဆုချည်းပဲ ယူလာခဲ့တာ ခုထိဆိုပါတော့"

"သြော်"

နင်ဟာ ပြိုကွဲနေတဲ့ မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သူပါလား။ ဒါပေမဲ့ အချို့လူငယ်တွေလို နင်က မပျက်စီးဘူး။ နင့်ဘဝကို နင်နားလည်ပြီး ကြိုးစားနေတဲ့ လူပါလား။

မဆိုးပါဘူး၊ နင့်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တယ်။ နင့်လို လူမျိုးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရတာ ငါကျေနပ်တယ်။ အားရတယ်၊ ဂုဏ်ယူတယ်။

"ရန်ကြီးအောင် ဘယ်ကျူရှင်တွေ တတ်သလဲ"

"အဲဒါ သိပ်ထူးဆန်းတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူ ဘယ်ဘာသာမှ ကျူရှင်မယူဘူး"

"ဟင်"

ဘာသာစုံ ကျူရှင်ယူရုံမကဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာဆိုရင် ကျူရှင်နှစ်ခုတောင် ယူတဲ့ ငါနဲ့ နင်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ တရားပါ့မလား။

မဆိုင်ပါဘူးလေ။ ဒါဟာ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်တာပဲ။

"သူ့အဘိုးက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်တာ၊ အင်္ဂလိပ်စာရော၊ မြန်မာစာရော ကောင်းကောင်း ပြပေးနိုင်တယ်ဆိုပဲ၊ နင်လည်း တွေ့သားပဲ၊ ကျောင်းမှာ လည်း သူ မရှင်းတာရှိရင် ဆရာ ဆရာမတွေကို လိုက်မေးနေတာပဲဟာ"

"သူက ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်လို့ ကျူရှင်မယူတာလား"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ။ အချိန်ကုန် ငွေကုန်တယ်တဲ့ ၊ မယူလည်း ရနေတာပဲတဲ့ လေ၊ အောင်မယ်... သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ခန်းက မင်းထိုက်ကိုတောင် သူက စာပြပေးနေတာ"

"ကိုးတန်းအေ ကွင်းလား"

အဲဒီတုန်းက ကိုးတန်းကွင်းက ရတနာမင်းထိုက်ဆိုတဲ့ ရန်ကင်းသူ
လေး နင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းဆိုတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။

ဆယ်တန်းကွင်းကိုတော့ ငါဆိုတဲ့ နန်းရှိလာကို ရွေးထားကြတယ်လို့
သိရတယ်။

"အင်း ... ဟုတ်တယ်"

"ထင်သလောက် မလှပါဘူး၊ အသားဖြူတာ တစ်ခုပဲ"

ဝန်တိုမှုဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ဘယ်အချိန်ကများ ထိ
ရောက် ကိန်းအောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိလိုက်ပါ
လား။

"ဟုတ်တယ်...နင်က ဖြူရုံတင် မကဘူး၊ ချောလည်း ချောတယ်"

"နင်ဘာစားချင်သလဲပြော နှင်းနှင်း"

"တကယ်ပြောတာ"

"ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ကျွေးဖို့ တာဝန် ရှိသွားပြီ၊ လာ... မုန့်ဈေးတန်း သွား
ရအောင်"

အဲဒီအချိန်မှာ အတန်းထဲကို နင်နဲ့ အောင်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ခပ်ရွတ်ရွတ်
နောက်နောက် ကျောင်းသား ဝင်လာတယ်။

နင်က နင့်စားပွဲမှာ နင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ငါစားချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဗိုက်လည်း
ပြည့်နေတယ်၊ ဂဏန်းတွက်လိုက်ဦးမယ်"

နှင်းနှင်းအေးက ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် စာကြိုးစားသူဖြစ်တယ်။

"ဒါဖြင့်လည်း အကြွေးမှတ်ထား၊ ကြိုတဲ့ တစ်နေ့ နင့်ကို ငါပြုစုမယ်၊
ငါ သူ့ဆီခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဘယ်သူ့ဆီလဲ"

နှင်းနှင်းအေးအေးကို ငါမဖြေနိုင်သေးဘဲ နင့်ဆီကို ငါလျှောက်ခဲ့တယ်။

နင်က သိပ်ကို ကုန်ကြွေးကောင်းတဲ့ သူပဲ။ ငါလာတာကိုလုံးဝမော့မကြည့်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေတယ်။

အောင်ချမ်းသာကသာ ငါ့ကို မျက်လုံးအပြူးသား၊ ပါးစပ်ကလည်း ပြုံးစိစိနဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။

"အိုင်ဆေး ရန်ကြီးအောင်... နင် ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီနိုင်မလား"

"ဗျာ"

နင်က ငါ့ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်တယ်။ ငါက ခပ်တင်းတင်းပဲ ကြည့်ရင်း...

"နင့်ဆီက အကူအညီတစ်ခု လိုချင်တယ်"

"ငါ ဘာကူညီရမလဲ"

"နင်လေ့လာနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ငါ့ကို ခဏငှားပါ"

"ငါလေ့လာနေတဲ့ စာအုပ် ဟုတ်လား"

"ရက်စိ"

"အဲဒီလိုဆိုရင် ငှားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင်က ပညာလျှို့ဝှက်တဲ့ သဘောပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါက နေ့စဉ်ထွက် (Working People's Daily) ရော၊ (Guardian) ဂါဒီးယန်းကော ဖတ်တယ်"

"နင် ဖတ်နိုင်တယ်"

ငါတအံ့တဩ ဖြစ်သွားတယ်။

"အကုန်လုံးတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ မရတဲ့ စာလုံးကို ကျော်ပြီးဖတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်အတွက် မှတ်သင့်တယ်ထင်တဲ့ စကားလုံးတွေရင် အဘိုး ကိုမေးပြီး မှတ်ထားပြီး အရကျက်လိုက်တာပဲ"

"ဪ"

နင့်စားပွဲပေါ်က စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်ပေါ် မြန်မာကဗျာ တဲ့ ။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ရေးထားတယ်။ MODERN BIRMESE POETRY လို့ လေ။ စာရေးသူကို ကြည့်တော့ ဝင်းဖေ ပြန်ဆိုသည် တဲ့ ။

"ပလိစ်... ငါ့ကို အဲဒီစာအုပ် ပြပေးနိုင်မလား"

"ရပါတယ်"

နင်က ငါ့ကို စာအုပ်ကမ်းပေးတယ်။

ငါ အနည်းငယ် လှန်လှောကြည့်လိုက်တော့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ကနေ၊ ဆရာဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ နုယဉ်တို့ ကအစ မောင် ပန်းမွှေးတို့ အထိ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မြန်မာကဗျာတွေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ နဲ့ ပါ တွဲလျက် ဖော်ပြပေးထားတာ။

ငါနားလည်ပါပြီ။ နင်ဟာ ကျောင်းစာတင်မကဘူး။ ပြင်ပ ဗဟု သု

တတွေကိုပါ လေ့လာဆည်းပူးသူတစ်ယောက်
နင်စာတော်တာပဲဖြစ်မယ်။

ဖြစ်လို့

"နင်ဖတ်ချင်ရင် ငါ့ငှားလိုက်မယ်"

"ရပါတယ်...ငါ့ပါပါကို ငါဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်"

နင့်စာအုပ်ကို နင့်ခုံစောင်းပေါ် တင်ခဲ့ပြီး ငါ့နေရာကို ငါပြန်ခဲ့တယ်။

အောင်ချမ်းသာရဲ့ အသံဟာ ငါ့နောက်ပါးကို ကပ်ငြိပါလာတယ်။

"အိုင်ဆေး ရန်ကြီးအောင်၊ အိုင်ကို တစ်ခုကူညီစမ်းပါ"

"ဟေ့ကောင်"

"အေ ကတ်ထ ဆက်ထ အွန်အေ မက်ထ (A cat sat on a mat)"

"ဖိုးချို... မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး"

နင်က ခပ်တိုးတိုး ဟန့်တားတယ်၊ ငါ ကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေး
မလုပ်ဘူး။ ငါ့ကို ဘူးယို ဘိုရူးလို့ ပဲ ထင်ထင် ငါ အင်္ဂလိပ်စာ အတော်
ဆုံး၊ ဘာသာအားလုံးမှာ လည်း အတော်ဆုံးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

"အိုင်ဆေး... အိုင်ဆေး... ရန်ကြီးအောင်"

"ဟေ့ကောင်"

"အိုင်ဆေး...အိုးဆေး...ပန်းကန်..ဝူး...ဝူး"

အောင်ချမ်းသာ ပါးစပ်ကို နင်လိုက်ပိတ်တယ်လို့ နှင်းနှင်းအေးက
လှည့်ကြည့်ပြီး ငါ့ကို ပြောတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး အောင်ချမ်းသာခေါ် အိမ်နာမည် ဖိုးချို။ သူလည်း နင်
တို့ ရန်ကင်းသားပဲ။ သူ့ကောင်းမှုကြောင့် နင့်နာမည် တစ်မျိုးတိုးလာတ

ယ်။

ရန်ကြီးအောင် ခေါ် ရန်ကြီး ခေါ် အိုင်ဆေးတဲ့ လေ။

ရယ်ရတယ်နော်။

တစ်ခါတစ်ရံ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ရယ်စရာ၊ ရင်
ခုန်စရာ ပျော်မြူးစရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတတ်တယ်။

နင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါ့မှာ မေ့သွားတဲ့ အကြောင်းအရင်းရယ်လို့
မရှိပါဘူး။
